

[Holstein.]

sig, til at vise, hvorledes den vil administrere denne Lov, til at vise, hvad den er i Stand til at udrette paa dette Grundlag, som den erklærer for uundværligt for hele sin Politik under Krisen. Vi har gjort det ud fra det strategisk-taktiske Synspunkt, som en virkelig stor Strateg og Taktiker, nemlig den store Napoleon har udtrykt saaledes, at naar en Modstander staar i Begreb med at begaa Fejlgreb, skal man give ham Tid til at gøre sig helt færdig, inden man tager Opgøret med ham, inden man slaar til. Dette har vi ogsaa ønsket fra Venstres Side: at give Modstanderen denne Respit, lade ham faa Lov til at vise, hvad han er i Stand til at udrette paa Grundlag af den Valutaordning, han anser for uundværlig, hvis Regeringen skal fortsættes af det socialdemokratiske Ministerium. Men det er jo en helt anden Betragtning end den forfatningsmæssige, parlamentariske, som det ærede Medlem Hr. Christmas Møller i de Ord, jeg her har citeret, har gjort gældende, og jeg vilde meget beklage, hvis det blev det ærede Medlems Opfattelse, som blev den fremherskende, for jeg vil sige — og deri tror jeg, det ærede Medlem vil give mig Ret —, at for saa vidt den borgerlige Opposition i denne Rigsdag overhovedet skal være i Stand til at øve Modstand mod Socialdemokratiet, i paakommende Tilfælde tage et stort politisk Opgør med Socialdemokratiet, saa sker det udelukkende paa Grundlag af vort borgerlige Flertal i Landstinget — udelukkende! Og saa skulde man dog ikke paa Forhaand afsvække det legitime, forfatningsretlige, fuldt ud lovlige, magtpolitiske Vaaben, som den borgerlige Opposition har i det nuværende Landsting og det nuværende Landstings forfatningsmæssige Stilling. Og man skulde det saa meget mindre, som jo Socialdemokratiet tydeligt har tilkendegivet, hvorledes det agter at benytte Landstinget, hvis det skulde faa Flertal i Landstinget og ikke havde Flertal i Folketinget. For det fremgik klart af de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Krag citerede, og som det ærede Medlem Hr. Lundberg har fremsat paa offentlige Møder inden Landstingsvalget: at det gælder om at gøre Landstinget rødt for ved Hjælp af dette Flertal i paakommende Tilfælde at kunne byde et borgerligt

Flertal i Folketinget Trods. Der er ikke Skygge af Tvivl om, at Socialdemokratiet stillet i en lignende Situation, som den borgerlige Opposition nu er, vilde udnytte sin forfatningsretlige magtpolitiske Stilling i Landstinget til sidste Hvid, til sidste Draabe. Man vilde aldeles ikke fra den Side i saa Fald hævde, at Landstinget kun har suspensivt Veto, og hvis den borgerlige Regering opløser Folketinget paa et eller andet tilfældigt Spørgsmaal, som den mener taktisk passer, som den kan bruge som Anledning og Paaskud, som ikke har noget med den virkelige Aarsag til Valgets Afholdelse at gøre, og saa kommer ind med Flertal i Folketinget igen, saa skulde det socialdemokratiske Flertal i Landstinget være forpligtet til at tage et stort og betydningsfuldt Hensyn til dette Flertal. Aldeles ikke! Hvis et socialdemokratisk Flertal mener, at de paagældende borgerlige Lovforslag er stik i Strid med Socialdemokratiets vel forstaaede Interesse og med Socialdemokratiets Samfundsopfattelse, saa stemmer Socialdemokraterne det koldblodigt ned i Landstinget i Kraft af deres Flertal i Landstinget og ifølge den Ret, fuldt ud legitime Ret, som de har i Kraft af den gældende Forfatning. Dette er der ikke Skygge af Tvivl om. En saadan Praksis, hvis den bliver knæsat som fremtidig parlamentarisk Praksis her i Landet, synes mig kun at kunne mødes med eet Krav fra Oppositionens Side, nemlig om en Forfatningsrevision og et Landsting med suspensivt Veto og øget Adgang til at appellere til Vælgerne ved en almindelig Folkeafstemning om bestemte og betydningsfulde Lovgivningsanliggender. Denne sidste Opfattelse, det er en Opfattelse, som en konservativ Universitetsprofessor som Professor Knud Berlin gentagne Gange har gjort sig til Talsmand for med Henvielse til den svejtsiske Forfatning. Det er en forfatningsmæssig Opfattelse, som et tidligere anset Medlem af det radikale Parti, Højesteretssagfører Heilesen, har gjort sig til Talsmand for for nogle Aar siden i en Afhandling, han skrev i det radikale Partis Aarbog, og det er endelig en Opfattelse, som Socialdemokratiet selv i sit Forfatningsforslag af 1920 principielt har tiltraadt.

Ja, jeg har jo kun Lov til at tale paa egne Vegne i dette Spørgsmaal, men jeg